

L'INTRANSIGENT

NÚMERO SOLT
Val 15 cènts.
Subscripció trimestral, 1'50

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA "UNIO CATALANISTA")

Redacció i Administració
Canuda, 14, pral.
CIUTAT

Any nou vida nova

Sigué a les derrerres del any 1916 que l'enemic del catalanisme, En Royo Villanueva, anatematitzà la nostra parla al senat del estat. Digué una vegada més, que'l nostre dialecte devia ésser ventat dels centres d'ensenyament i ens dedicà les floretes a que'ns té acostumats.

Les més eminentes plomes esdevingueren llances, i sengles articles en els nostres diaris tocaren a somatent, a bon somatent; la fuetada havia sigut al bell mig del rostre i aixecà bombolla, arreu s'alçà la viril protesta, les entitats prenién acords, vents de fronda brunzien amenaçants i, mancats d'altres elements de defensa, individus i entitats, feien públics els seus acords, enfront del agravi rebut.

Aleshores la Joventut Catalanista (adherida a la Unió Catalanista) inicià una gaya festa d'afirmació de catalanitat, festa que cristal·litza el dia primer de l'any 1917 i s'anomenà Cap d'Any Català, que sigué, al caliu de la protesta encare viva, una bella festa d'entusiasme on s'hi aplegàrem joves i vells per homenatjar a la Catalunya ofesa.

Més endavant se constituí l'entitat NOSTRA PARLA que canalitzà l'acció portant per devaners a prestigiosos patricis i polítics de la terra, de Barcelona i de fora. «Nostra Parla» organitzà un solemniat miting pel primer diumenge del 1918 al Palau de la Música Catalana, i procurà tots els anys organitzar Diades de la Llengua Catalana arreu de Catalunya, que són actes d'afirmació nacionalista.

Les nostres ardides joventuts han seguit tots els anys següents celebrant la bella Festa del Cap d'Any Català amb èxit.

La continuïtat d'aquestos actes, anyals de conreu del sentiment català palestron el no estroncament del seu reixure, que, n'ills errors dels polítics ni l'odi de ningú pot ja aturar, va florint aquest sentiment; més cal que també grani.

Mai ens ha entusiasmat conresar el camprosimisme, i acceptem l'aspecte d'ingenuïtat que puguin tenir algunes de les nostres festes, les que en temps que ja són lluny s'enduien els entusiasmes nostres i el de tots, que per mansòbia que sembli una expansió catalanista, sempre serva en el seu fons una esquisidesa pels nostres esperits i una valoració pels ideals, per això cal ajudar sempre a les joventuts a les quines no havem sapigut ensenyar camins de major eficàcia que rauen en l'estudi conscient del nostre plet i en la perfecció de la pròpia ètica en tots sentits.

Es que tot just som en els inicis del nacionalisme.

L'aspiració de major llibertat que sentim els catalans tots, ofereix al anàlisi algun contrast que'ns tindriem d'apressar a destruir, regulant aixís la marxa ascendent del procés renacionalitzador.

En política havem avençat, aparentment molt; diem aparentment per tenir la convicció de que el procediment conduent a veres eficàcies s'estroncà de quant en Polavieja ens volia fer feliços, i ens caldria analitzar si els camins seguits aleshores davant la bifurcació inesperada és dressera o és marrada.

Bifurcació diem i bifurcació sigué, perquè uns tiraren cap a la dreta mentre els altres, astorats davant dels dos camins, ens quedàrem plantats, i comestates de sal mirant enrera, encare hi som, de quant en quant les corbes del camí ens deixa veure als qui'ns deixaren pal plantats, ben sovint s'escapen al nostre esguard.

Ja no som tan joves per tractar de tú als joves ni tan vells per restar com la dona de Lot.

Els Royos Villanuevas s'han multiplicat i viuen are entre nosaltres, i fins sembla que dels escarnis d'aqueixos indígenes no'ns en sentim tant, això que són pitjors, molt pitjors que'ls altres, que són de fusta semblant, igual nó; i saben de les nostres miserietes. Per aturar l'acció corrosiva dels d'aquí ens cal a més de Diades de la Llengua Catalana, fer de cada dia, dia català, dia de dignitat catalana, gaire bé, de vergonya catalana.

Cap d'Any Català, ha de significar per nosaltres balanç i renovació, es a dir, allò que vos deia aquell dia, any nou vida nova que amb més experiència i seny cal espurgar defectes i volguer adquirir virtuts que són la més positiva dinàmica.

Per abdicació dels nostres polítics, per acomodatícies inhibicions, el nacionalisme resta somort amb perill de que una sobtada riuada l'arrossegui cap al mar on l'empenyen de sempre els maquiavelismes de la gran bagassa que's diu política, que tot ho aprofiten per tirar-nos pedretes a la teulada, amb raó i sense raó. Fins els pesos i mitjes canes són are projectils.

Homés de sentiments democràtics i d'ideals moderns, ben segur que dins del nacionalisme no n'hi manquen, la seva posició de deixament i abandó els farà responsables davant l'història del seu actual silenci.

Aquesta cançó ja fa temps que la cantem.

No surt, per are, l'home o eis homes que sàpiguen fondre en un gresol les voluntats i energies dels isolats, excelents crítics, inútils sembla, per afirmar encare el nostre VOLEM mig oblidat.

Cerqueu-lo joves, malgrat sigui amb l'antiga llanterna del gran cínic, al home; que si teniu la fortuna de trobar-lo, Catalunya haurà la seva cobejada Autonomia, i un dia, potser l'any vinent, podreu organitzar no sols el Cap d'Any Català, podreu organitzar, i tots hi voldrem ser, la gran Diada de la Llibertat.

J. GRANT I SALA

L'Orfeó «Mossèn Cinto» cantant «Els Segadors» en la festa del V.º Cap d'Any Català

Els concurrents al festival del «Cap d'Any Català» oint el cant de «Els Segadors», a peu dret

L'«Esbart Català de Dansaires» en el ball de «Les Gitanes»